

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1913.

Leto XIV.

Pomlad se bliža!

Pomlad se bliža, nove nade
prinašajoča vsem stvarim!
Na solčnih brdih cvetke mlade
ljubó se klanjajo očem.

Otroci z radostnimi lici
prihajajo iz vaških koč
in kot da šli bi k veselici
hité veselo v breg cvetoč.

Vriskaje in pa prepevaje
cvetice pisane beró
in gledajo, kako smehljaje
ogreva solnce spet zemljó.

Sinica duplo si izbira,
doni ji pesem iz srca;
v svet starček s praga se ozira,
vnuk cvetni šopek mu poda.

„Pozdravljene, cvetice mile,
znaničke lepših, boljših dni!
Nadloge zimske so minile,
up zopet mi poživlja kri!“

Up in premnoge želje vroče
zdaj tudi v meni se budé,
ko zrem, kako prihajajoče
pomladi si vse veselé.

Pogostoma pa misli moje
hite tja doli na Balkan
in spremljajo junaške boje,
ki bije bratski jih Slovan!

Da krvoločnega Turčina
pognal že s svoje bi zemljé —
svobodna bodi domovina
in silnejša od dne do dne!

Da v bratovski objame slogi
slovanske nas pomladi žar,
da bi izdihnili trinogi —
Slovan svoboden bo vsekdar!

Ta up in te goreče želje
zdaj k petju silijo me spet,
in bolj kot nekdam mi veselje
zdaj zbuja pomladanski včet!

Fr. Rojec.